

LIBRIS

We know
books

~ SZERZESZKÖNYV ~

CYVIOSVL
SOPRONIE
ATHONITVL

DIH VIATA
SI DIH DVH

Capete duhovnicești

Iubiții mei frați și surori, deschideți-vă inima, pentru ca Duhul Sfânt să însemneze într'înșă, chipul lui Hristos. Atunci veți fi, puțin câte puțin, în stare a purta înlăuntrul vostru, și bucuria, și durerea, și moartea, și învierea.

Lumea nu cunoaște nimic mai măreț decât chemarea de creștin. Dar cu cât țelul este mai înalt, cu atât mai anevoioasă atingerea lui.

Priviți mărețul tablou pe care Dumnezeu ni-l dezvăluie în facerea cosmosului, în facerea omului, după al Său chip și asemănare. Ceea ce căutăm noi, nu se mărginește la mărunta noastră viață de zi cu zi; este vorba de a fi cu Dumnezeu și de a agonisi înlăuntrul nostru, viața în toată deplinătatea sa, și cosmică, și dumnezeiască.

Noi trebuie să împreunăm în viziunea noastră duhovnicească, ființa cosmică și Ființa Dumnezeiască, făcutul și nefăcutul.

«Întru început era Cuvântul». Fără El nimic nu există din ceea ce este. Zi de zi, avem dureroasa experiență a vieții jalnice în trupul nostru. Și totuși, sântem făuriți după chipul lui Hristos, al Absolutului. Problema, taina vieții noastre este trecerea de la relativ la Absolut. Dacă ființa a fost zidită de Dumnezeu, ea nu trebuie să moară. Dumnezeu a făcut viața, nu moartea. Țelul nostru este viața cu Hristos-Dumnezeu, nemurirea, vecinicia. În descoperirea Scripturii, ni se arată că vecinicia lui Dumnezeu, ne poate fi împărtășită.

Trebuie să căutăm către Dumnezeu Însuși, către Persoana Sa, către lucrul cel mai înalt, pentru a da trupului nostru, care înclină către delăsare, un avânt vecinic.

Cum să ne lucrăm mântuirea? Cum să facem ca trupul nostru să devină nestricăcios, să ne izbăvim de sub stăpânirea păcatului și din puterea morții. Iată care trebuie să fie grija noastră de fiecare clipă, tot mai puternică, tot mai vie. Viața este atât de scurtă, iar țelul atât de înalt, dar atât de îndepărtat.

Pentru Biserica Dreptslăvitoare, mântuirea omului înseamnă îndumnezeirea lui.

Datori sântem să învățăm a trăi viața vecinică a lui Dumnezeu Însuși. Ce este îndumnezeirea omului? Este a trăi așa cum a trăit Domnul, a ne însuși gândurile și simțămintele lui Hristos, mai cu seamă cele din ultimele clipe ale vieții Sale pământești.

După cădere, omul s'a făcut un câmp de luptă între Dumnezeu și vrăjmașul.

Sămânța pe care Satana a aruncat-o în inima și mintea lui Adam – gândul de a deveni dumnezeu, fără Dumnezeu – a pătruns atât de adânc în ființa noastră, încât ne aflăm neconținut sub stăpânirea păcatului.

Din naștere ne facem moșteni lui Adam. Noi putem trăi starea de cădere, acea cumplită abatere de la dragostea Tatălui, ca fiind singura realitate a fapturii omului. În lume ne scaldăm în atmosfera și cultul căderii. Trăim cu înlesniri și prea adesea ne este rușine a ne mărturisi credința, a zice că sântem creștini.

Să nu aveți prea multă încredere în educația superioară pe

care ați primit-o în lume. Civilizația în care trăim este o cultură a căderii.

După două războaie mondiale – iar războaiele sânt păcatul cu precădere – lumea contemporană a pierdut harul Sfântului Duh. Iar fără Sfântul Duh, nu putem înțelege dumnezeirea lui Hristos. A crede că acest Om, Care este un om real, este Făuritorul cosmosului, este ceva care ne depășește. A crede că Dumnezeu Însuși S'a întrupat, că ne-a chemat a fi vecinic cu El, iată ce lipsește multora dintre cei din vremea noastră, mai ales printre oamenii de știință.

Ce înseamnă mântuirea? Moartea trupului nostru este oare singura condiție de a trece în împărăția lui Hristos? Cum putem dezvolta în noi, puțința de a trăi după poruncile lui Hristos, după Sfântul Duh? Un singur lucru trebuiește: a păstra încordarea rugăciunii și a pocăinței. Atunci, moartea nu va mai fi o ruptură, ci o trecere către Împărăția pentru carea ne vom fi pregătit prin împărțășirea cu trupul și sângele lui Hristos, prin rugăciunea și chemarea Numelui Său: «Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește pre noi și lumea Ta».

«Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie». Ce înseamnă această ultimă frază a Simvolului Credinței? Noi nu putem purta ideea vieții vecinice decât dacă această vecinicie a și pătruns în viața noastră.

Dumnezeu nu a înfăptuit moartea. Dacă Dumnezeu, cum zice Hristos, este cu adevărat Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov, atunci aceștia nu sânt morți. Pentru Dumnezeu, toți sânt vii.

Akedie (ἀκηδία), etimologic înseamnă «lipsă de grijă – neglijă pentru mântuire». Cu foarte puține excepții, întreaga omenire

trăiește în această stare de ne-grijă. Oamenii au devenit nepăsători față de propria mântuire. Nu caută viața dumnezeiască. Ei se mărginesc la chipurile vieții trupești, la nevoile de zi cu zi, la patimile lumii și la rutină. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a făurit dintru nimicnicie după chipul Absolutului și după asemănarea Lui. Dacă această descoperire este adevărată, atunci lipsa de grijă pentru mântuire, nu este altceva decât moartea persoanei.

Deznădejdea este pierderea conștientizării că Dumnezeu vrea să ne dea viața vecinică. Lumea trăiește în deznădejde. Oamenii s'au osândit singuri morții. Sântem nevoiți să ne luptăm corp la corp cu negrijania.

Viața lumii se organizează în jurul anumitor patimi omenești, iar viața duhovnicească este marginalizată. Noi trebuie să răsturnăm această ordine, să punem viața duhovnicească în inima vieții noastre.

Înțelepciunea lumii acesteia, nu poate mântui lumea. Parlamentele, guvernele, organizațiile complexe ale statelor contemporane, cele mai avansate de pe pământ, sânt neputincioase. Omenirea suferă nesfârșit. Singura ieșire este de a afla în noi înțelepciunea, hotărârea de a nu trăi după ideile acestei lumi, ci de a urma lui Hristos.

Cum ne putem afla calea? Evanghelia ne arată că Hristos este calea noastră.

Importantă este conștiința, că Hristos este Dumnezeu. Cel ce Îl iubește, va fi vecinic lângă El, acolo unde este El.

Încotro se îndreaptă mintea noastră? Dacă voim a fi cu Hristos, cu Cuvântul lui Dumnezeu în Care Tatăl a revărsat tot ce es-

te El în toată vecinicia, trebuie să-l înțelegem ca Dumnezeu-Om. Dacă Îl gândim ca Dumnezeu, este un Dumnezeu desăvârșit. Dacă Îl gândim ca Om, este un Om desăvârșit. Înțelepciunea, smerenia, viața, lumina cea vecinică – totul este în El.

Fiecare pas din viața noastră este nedespărțit legat de dogmele fundamentale ale credinței noastre.

Precum Hristos în Ghethsimani și pe Golgotha, trăia neconținut cu gândul la Tatăl, datori sântem și noi a trăi fiecare clipă cu gândul la Dumnezeu, dar mai curând prin Hristos, decât prin Tatăl. Căci prin Fiul ajungem la Tatăl. Practic, viața devine hristocentrică.

Singurul lucru care ne atrage este Hristos, Persoana Sa. Iar pe Hristos trebuie să-L trăim ca fiind măsura tuturor lucrurilor – și cele dumnezeiești, și cele omenești. În Hristos avem pe Dumnezeu Făcătorul nostru. În Hristos avem pilda, descoperirea gândului lui Dumnezeu pentru om. Dragostea lui Hristos trebuie să ne umple inima în toată vremea. Nu poți trăi în Dumnezeu, printr'o cugetare intelectuală. Dumnezeu se descoperă în noi, prin faptele Sale. Îl trăim pe Hristos ca propria noastră viață, nu ca pe cineva pe care l-am cunoaște din exterior.

Hristos a zis: «Eu sânt calea». Dacă El este calea, trebuie să-L urmăm, nu din afară, ci lăuntric. Și să ne amintim că, pe Golgotha și în Ghethsimani, El sta împotriva tuturor. Singur.

Uneori, când dragostea lui Hristos ne atinge, simțim vecinicia – lucru pe care nu-l putem înțelege cu rațiunea. Dumnezeu lucrează într'un fel care Îi este propriu, dincolo de rațiunea noastră. Nu trebuie să fii prea logic în viața creștină.

Sânt anumite semne «exterioare» ce ne îngăduie să măsurăm cât de departe ne aflăm de Dumnezeu: oare urmăm noi cuvân-

tului Evangheliei? Am ajuns noi oare la desăvârșire, adică la dragostea pentru lumea întreagă, fără deosebire între prieteni și vrăjmași?

Nu este deosebire între poruncile lui Hristos și viața lui Dumnezeu Însuși.

Petrecând în poruncile Lui, devenim în chip organic, asemeni lui Hristos.

Cum să petrecem o zi fără de păcat, adică în sfințenie? Iată problema noastră de zi cu zi. Cum să preschimbăm întreaga noastră ființă, gândurile, simțirile, până și reacțiile noastre tru-pești, spre a nu greși împotriva Părintelui nostru ceresc, împotriva lui Hristos, împotriva Sfântului Duh, împotriva persoanei omenești, împotriva fratelui și a tot lucrul din această viață?

«Învrednicește, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat a ne păzi noi». Adeseori v'am repetat această rugăciune a Bisericii. Viața fără de păcat pe pământ, ne deschide porțile cerului. Nu bogăția intelectuală mântuiește persoana. Viața fără de păcat este cea care ne pregătește pentru viața cu Dumnezeu în veacul ce vine. Harul Duhului Sfânt, ne învață realitățile vecinice, în măsura în care trăim după aceste porunci: Iubește pe Dumnezeu Făcătorul tău, din toată ființa ta, și iubește pe aproapele, ca însuși pe tine. Da, păziți întotdeauna aceste porunci!

Stăruieți în rugăciune, stăruieți în strădanie, petreceți o zi fără de păcat. Tot restul, vi se va da de către Însuși Dumnezeu.

Pentru a păstra harul Duhului Sfânt, trebuie să ne înfrânăm de la tot gândul ce nu place lui Dumnezeu, ne spune Starețul Siluan. Iată lucrarea noastră. Iată cultura noastră. De vreme ce este

vorba de vecinica mântuire, aceasta nu se sfârșește niciodată. Începem și reîncepem la nesfârșit.

Nu putem dobândi în noi chipul lui Hristos, decât dacă sântem cu adevărat uniți, precum Hristos o cerea ucenicilor Săi: lubiți-vă unul pe altul, ca să cunoască lumea că sânteți ai lui Hristos.

«Viața celorlalți, prețuiește pentru mine, mai mult decât eu însumi, decât propria mea viață». Când veți ajunge să înțelegeți aceasta, nu vor mai fi neînțelegeri între voi. Dezlegarea unei probleme sau a unei neînțelegeri, nu ține nici de vreo organizare, nici de o anume purtare, ci de hotărârea de a răbda totul. Fiecare dintre noi, trebuie să aibă pentru ceilalți, dragostea unei mame.

Trebuie să fim cât se poate de simțitori față de nevoile celorlalți. Atunci vom deveni unul, și binecuvântarea lui Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi, din belșug.

Trebuie să avem conștiința lui Hristos, Care poartă în El întreaga lume; iată în ce constă universalitatea persoanei omenești. Cuvântul lui Hristos, nu se oprește, este nemărginit.

Dacă, așa cum mărturisim în Simbolul Credinței, Hristos este adevăratul Dumnezeu, Mântuitorul universului, Făcătorul lumii «prin carele toate s'au făcut», cum putem noi reduce conștiința noastră, la o chestiune de naționalitate, de loc, de epocă...?

Eu nu cunosc un Hristos grec, rus, englez, arab... Hristos, pentru mine, este totul, Ființa mai presus de cosmos.

În Scriptură se zice adeseori că Hristos a murit pentru lumea întreagă, pentru păcatele întregii lumi. Din clipa în care mărgi-